

Anden Behandling af Forslag til Lov om Afløsning af de Statskassen tilflydende contractmæssige Afgifter af bortsolgte og bortarvesfæstede Eiendomme, samt af de i forskellige Eiendomme indstaaende halve Kjøbesummer, og derimod gaae over til den 4de Sag paa Dagsordenen, som er: Første Behandling af Forslag til Lov om Lønninger ved Soldvæsenet.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2183—94, dets 3die Behandling i Folkethinget i detses Tidende Sp. 3,763 ff.)

Finantsministeren: Det vil være det ærede Thing bekendt, at det efter lange og temmelig besværlige Forhandlinger er lykkedes at komme til en Overeenskomst mellem Ministeren og det andet Thing paa de allerfleste af de Punkter, som fra Begyndelsen af viste sig at forvolde Uoverensstemmelse; men der er imidlertid blevet to Punkter tilbage, med Hensyn til hvilke jeg ikke anseer mig berettiget til at blive staaende ved det Indhold, de have faaet i det andet Thing. Det ene er Spørgsmaalet om Begyndelsesgagerne, hvilke man i Folkethinget, trods gjentagne Forsøg fra min Side for at opretholde dem, har nedsat med 100 Rd. i 2den og 3die Lønningsklasse. Den almindelige Betragtning, der herved har gjort sig gjældende, har, saavidt jeg skjønner, væsentlig været reen Sparommelighed, og jeg har ikke kunnet see, at dette Motiv i og for sig er tilstrækkeligt til at begrunde en saadan Nedsættelse. Jeg har nemlig i Lovforslaget holdt mig til de Lønninger, der for Tiden ere de gjældende, altsaa dem, der ere fastsatte ved Loven af 11te Marts 1851, forøgede med de senere Loves midlertidige Lønningstillæg, og jeg har ikke i de forandrede Livsforhold, der ere indtraadte for denne Klasse Embedsmænd, hvis Arbejde er forøget med mindst 50 Procent, samtidig med at Priserne paa Livets Fornødenheder paa de fleste Steder ere stegne med over 33 Procent, kunnet see nogen retfærdiggjørende Grund til at sætte disse Mænd paa ringere Billaar end hidtil. Jeg antager, at, naar man tager disse Hensyn

i Betragtning, vil man erkjende, at det er meget moderat fra Ministerens Side ikke at have foreslaaet en Forhøielse for disse Embedsmænd, men at være bleven staaende ved de Lønninger, der hidtil have været udrede. Hvis jeg derimod vilde gaae ind paa Folkethingets Fordringer, vilde jeg komme til at stille ikke faa af dem ringere, end de nu ere stillede. Jeg skal i den Henseende tillade mig at henlede Opmærksomheden paa, at Soldvæsenets Lønningslov, som er en af de ældste, blev reguleret under et lignende Tryk som det, man mener nu at lide under, idet det var strax efter Krigen, og inden man endnu havde forvundet Følgerne af den. Det har ogsaa altid været erkjendt, at disse Folk vare simpelt lønede, og jeg tilstaaer, at jeg ikke nogenstunde for under Forhandlingerne i det andet Thing har hørt, at Soldembedsmændene ere for rigeligt lønede. Jeg maa nu for mit Vedkommende ansee det for ikke blot ubilligt, men endog ligefrem for en slet Deconomi ligeoverfor Statskassen, om disse Mænd blive stillede paa en lavere Løn, end at de kunne leve nogenlunde sorgfrit og uden at være trykkede overfor de Fristelser, der ikke ere disse Mænd ganske fremmede. Jeg har derfor anseet det for min Pligt at forelægge Landstinget dette Spørgsmaal, og jeg skal tillade mig til 2den Behandling at fremkomme med Endringsforslag desangaaende. — Det andet Spørgsmaal, der ligger mig væsentlig paa Hjerte, er Spørgsmaalet om de lavest lønede Bestillingsmænds Stilling, og naar jeg i den Henseende henviser til, at den største Deel af dem ville komme til at leve gifte og ofte tillige med en Børneflokk for en aarlig Indtægt af 600 Rd. — Nogle med noget Mindre, Andre med noget Mere — troer jeg, at man vil finde, at saavel Billighed ligeoverfor dem som ogsaa en forstandig Deconomi maa tilsiige, at man ikke stiller dem saaledes, at de, naar de ikke kunne tjene længere, ikke have anden Udflugt for sig selv, deres Enter og uforsørgede Børn end fattigvæsenet. Det har navnlig dreiet sig om Antallet af de Bestillingsmænd, som der skulde tildeles kongelig Udnevneelse og deraf følgende Pensjonsret. Jeg troer, at ogsaa i den